

Preek van de Leek Amsterdam

22 november 2015

'Delen is het nieuwe hebben' (samenvatting)

Delen is het nieuwe hebben. Je hoort het tegenwoordig vaak zeggen, delen is het nieuwe hebben. Het geloof in Het almachtige Geld is bij sommigen tanende. Heel langzaam groeit het verzet tegen de religie van Geld die de wereld in een ijzeren greep houdt. Voor zo velen luidt het adagium: Geld zij met ons. Zij hebben de kerk verruild voor de beurs.

Zonnekoning

Hebben is voor hen het hoogst haalbare, hebben is voor hen zijn. Als je niets hebt ben je niks, een loser, een verschoppeling, een sneu type, een sukkelaar die iets verkeerd gedaan heeft. Je hebt het pas goed gedaan als je op zijn minst 2 keer de Balkenende norm verdient. Als je in een Maserati rijdt op kosten van de arme huurders.

Huurders wier huur elk jaar weer stijgt met 5 tot 10% om de Zonnekoning kunnen betalen. Kakkerlakken lopen bij de huurders door de krotten terwijl de Zonnekoning piekert over de locatie van zijn derde huis. Je moet er, stelt hij als eis, in de buurt en kunnen zeilen en kunnen skiën. Hij gaat op zoek naar zo'n huis maar hij kan het nergens vinden. Hij reist samen met zijn vrouw van continent naar continent maar niets is naar hun zin. Hij raakt ten einde raad. Hij slaapt er niet meer van, Het leven verliest zijn glans. Hij staart met holle ogen voor zich uit. Zijn tweede huisarts, hij heeft voor elk huis een huisarts, zijn tweede huisarts schrijft een antidepressivum voor maar dat slaat niet aan.

Op een kwade dag wordt hij zwetend wakker uit een onrustige ondiepe slaap en denkt: Het is genoeg, ik kan dit niet meer aan, ik trek dit niet langer, ik stap er uit.

Hij staat op en kleedt zich aan zonder zich te douchen, want waarom zou hij zich nog douchen? Hij loopt naar beneden en gaat de eetkamer binnen waar zijn vrouw aan het ontbijt zit. Hij wil haar zijn besluit mededelen, maar op dat moment zegt zijn vrouw: "Schat, als we nou 1 huis in een skigebied kopen en 1 huis vlakbij een groot meer!"

Hij hoort haar het zeggen. "Als we nou 1 huis in een skigebied kopen en 1 vlakbij een groot meer," maar het dringt nauwelijks tot hem door. Ze zegt het nog een keer en nog een keer en dan begrijpt hij het opeens. Het wordt lichter om hem heen en dan komt langzaam de zware steen, het rotsblok dat al die tijd op zijn schouders lag in beweging. Het rolt van zijn rug en het komt terecht op de tenen van 1 van zijn 5 bodyguards. De bodyguard schrikt, trekt in een reflex zijn doorgeladen pistool en schiet de vrouw van de Zonnekoning dood. Hij beseft onmiddellijk welk een gruwelijke vergissing hij begaan heeft en hij zet zijn pistool tegen zijn eigen slaap.

"Doe het niet," roept de Zonnekoning, "het geeft niet dat je haar gedood hebt, ik wilde toch al van haar scheiden. Ze was een afschuwelijk mens, maar ze heeft me op een goed idee gebracht. Ik ga 2 huizen kopen."

De Zonnekoning huppelt weg, gevolgd door vier bodyguards. De vijfde, hij die de vrouw heeft doodgeschoten, blijft achter. Hij kan geen kant uit. Het rotsblok, dat van de schouders van de Zonnekoning was gevallen, ligt op zijn beide voeten.

Delen is het nieuwe hebben. Het zal tijd worden, we hebben te veel. De zucht naar meer maakt ons ontevreden. Ons systeem is gebaseerd op dat wat we nog niet hebben en daarom zijn we allemaal zo ontevreden. Zonder ontevredenheid geen economische groei, wij noemen stilstand achteruitgang, terwijl stilstand ook rust kan zijn. Ons systeem heeft ons verslaafd gemaakt, we worden verdoofd, de hele dag verdoofd, we jagen na wat de reclame zegt dat we na moeten jagen. We leven in een zachte dictatuur van marketing. Ook de arme huurders bij wie de kakkerlakken door het huis lopen. Allemaal!

1 Miljoen Nederlanders slikken een antidepressivum, wist u dat? 1 Miljoen, we zijn zo verdrietig gelukkig. Gelukkig zijn is de norm, het maakt niet uit hoe je het doet als je maar voorwendt dat je bent.

De mal van wie wij moeten zijn ligt vast in het gnoom van ons gewoon. Niemand wil verflateren en uit de pas. En daarom wordt de toon getroffen en is eenheid altijd worst.

Het spreken met genivelleerde stem is schraalhans keukenmeesters paplepel. Gekheid zit op stokjes of in het gesticht, de waanzin heerst darbuten, extramuraal regent het poep van dode beesten of ze worden met miljoenen tegelijk geruimd.

Bodyguard

De bodyguard van de Zonnekoning staat nog steeds met het rotsblok op zijn voeten in de eetkamer, hij kan geen kant op. Hij roept, hij schreeuwt, tevergeefs. Hij belt 112. De hulpdiensten rukken uit. Hij hoort de sirenes naderen. Opluchting maakt zich van de arme man meester. Dan wordt het stil. De hulpdiensten kunnen het terrein van het tweede huis van de Zonnekoning niet op. Er is schrikdraad, een muur met ingemetselde glasscherven, en een poort die hermetisch gesloten is.

De bodyguard stopt het laatste Sportlife kauwgompje in zijn mond en wacht.

Hij voelt hoe zijn tenen onder het rotsblok langzaam afsterven en losraken van zijn voeten. Hij wacht. Hij staat erbij alsof hij waakt over het rotsblok, maar dat is schijn, het rotsblok waakt over hem. Hij wacht terwijl de robotstofzuiger de eetkamer waarin hij staat begint te stofzuigen. Hij roept in wanhoop de stofzuiger toe. "Zuiger, verwijder toch de steen!" De zuiger zuigt keurig om de steen en om de sportschoenen van de bodyguard heen. Niets zo stoïcijns als een robot. Als hij klaar is rijdt hij terug naar zijn stopcontact.

"Ik heb het koud," hoort hij opeens vanuit de andere hoek van de eetkamer. Hij schrikt, kijkt en ziet daar de rillende vrouw, de vrouw die hij dacht doodgeschoten te hebben. De bodyguard bedenkt zich geen moment. Hij trekt zijn jasje uit en gooit het met een boog naar vrouw. Het spreidt zichzelf uit en bedekt haar lichaam als een deken, zijn lichaamswarmte die is opgeslagen in het jasje verwarmt nu haar.

"Dank je," zegt ze, "ik zal jou in ruil hiervoor bevrijden." Ze komt overeind en gaat voor de bodyguard op haar knieën zitten. Ze blaast tegen het rotsblok dat op zijn tenen ligt. Het rolt opzij als ware het een graankorrel. Ze geeft hem haar hand en samen verlaten ze de eetkamer. Ze lopen naar buiten en steken het zonbeschenen terras van het tweede huis van de Zonnekoning over die net op dat moment, zwalkend van de Champagne, komt aangelopen. Hij ziet zijn vrouw, innig verstrengeld met de bodyguard, spert zijn ogen open, slaakt een kreet en verandert in een zoutpilaar. Hij staat daar nu, 300 zonsopgangen later, nog steeds.

**Vincent Bijlo,
Amsterdam 22 november 2015**